

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom: P., Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom: G., Bratislava, IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B. F., PhD., proti povinnej: **V. H.**, nar. X., bytom: K., **o vymoženie pohľadávky oprávneného 331,96 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 2Er/227/2009, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 13CoE/79/2012-55 zo dňa 26. 02. 2013, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e.**
- II.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- III.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a.**
- IV.** Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R. K., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou zo dňa 17. 09. 2009, Okresnému súdu Stará Ľubovňa ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 25. 09. 2009 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S. a. s., so sídlom: K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 05919/09 zo dňa 24. 06. 2009, právoplatný dňa 20. 07. 2009 a vykonateľný dňa 23. 07. 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd po tom, ako uznesením č. k. 2Er/227/2009-16 zo dňa 02. 02. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.

4OboE/9/2014

k. 8CoE/20/2010-26 zo dňa 28. 06. 2010, právoplatným dňa 08. 09. 2010, zastavil exekučné konanie v časti týkajúcej sa vymoženía súm 321,32 eur, 9,95 eur a v časti týkajúcej sa vymoženía úroku z omeškánia prevyšujúceho 10% ročne zo sumy 331,96 eur od 21. 01. 2009 do zaplattenia, dňa 20. 09. 2010 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: X. na vykonanie exekúcie proti povinnej na vymoženie uloženej povinnosti 331,96 eur spolu s úrokom z omeškánia vo výške 10% ročne zo sumy 331,96 eur od 21. 01. 2009 do zaplattenia a v poverení špecifikovaných trov (č. l. 30). Následne uznesením č. k. 2Er/227/2009-33 zo dňa 25. 05. 2012 súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov nepriznal.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo výroku o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení zdôvodnil ust. § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 EP. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáhal voči povinnej vymoženía istiny pôvodne 663,23 eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 05919/09 zo dňa 24. 06. 2019. Po preskúmaní zmluvy o úvere a súvisiacich všeobecných podmienok, rozhodcovskej doložky, rozhodcovského rozsudku a ďalšieho obsahu spisu dospel k záveru, že exekúciu je potrebné vyhlásiť za neprípustnú a zastaviť ju. Uviedol, že rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc na konanie a rozhodnutie vo veci rozhodcovským súdom, je upravená iba vo všeobecných podmienkach zmluvy o úvere a splýva s ostatnými dojednaniami. Poukázal na čl. 14 všeobecných podmienok, v ktorom zmluvné strany prejavili vôľu využiť mimosúdne inštitúty riešenia sporov, ktoré medzi nimi vzniknú a pred rozhodcovským konaním využiť mediáciu. Vo vzťahu k rozhodcovskej doložke skonštatoval, že táto nebola osobitne dojednaná k zmluve, nebola ani osobitne zmluvnými stranami podpísaná a nevyplýva z nej, že povinná bola skutočne oboznámená s tým, že spory medzi zmluvnými stranami majú byť riešené pred rozhodcovským súdom. Samotný podpis na úverovej zmluve, ktorá v danom prípade iba formálne odkazuje na všeobecné podmienky, s ktorými netransparentne splynula aj rozhodcovská doložka spolu s ostatnými dojednaniami, upravená miniatúrnym písmom, nepostačuje na to, aby bola riadne preukázaná vôľou povinnej rozhodcovskú zmluvu uzatvoriť. Uviedol, že rozhodcovská doložka predpokladá uzavretie riadnej písomnej dohody a nepostačuje len úprava vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Tým, že rozhodcovská zmluva nebola uzavretá písomne a osobitne a nie je podpísaná účastníkmi, nedošlo k platnej dohode o rozhodcovskej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva nie je platná, vo veci rozhodoval orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať. Z uvedeného dôvodu

oprávnený nedisponuje exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 1 EP, a to vykonateľným rozhodnutím právomocného rozhodcovského súdu. Na základe uvedeného súd prvého stupňa exekúciu aj bez návrhu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. O trovách konania rozhodol podľa § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 46), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá O. s. p. predložené Krajskému súdu v Prešove ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 13CoE/79/2012-55 zo dňa 26. 02. 2013, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne s poukazom na § 36 ods. 5 EP zamietol žiadosť oprávneného zo dňa 26. 07. 2012 na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako nedôvodný.

Na zdôraznenie správnosti prvostupňového uznesenia, odvolací súd osobitne vo vzťahu k zmluve o úvere zo dňa 19. 08. 2008 uviedol, že táto je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, pretože povinná nie je podnikateľom, ale je fyzickou osobou. Skúmaním rozhodcovskej doložky uvedenej vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 17. došiel k záveru, že táto je neprípustná, a preto aj neplatná. Vyslovil názor, že všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neplatné ako celok, pretože nespĺňajú zákonné podmienky písomného právneho úkonu podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže nie sú nikým podpísané a odátumované. Neplatnosť obchodných podmienok ako celku spôsobuje neexistenciu rozhodcovskej zmluvy (doložky), a teda sa má za to, že k uzavretiu rozhodcovskej doložky nedošlo (absentuje exekučný titul). Odvolací súd zdôraznil, že v exekučnom konaní je v každom štádiu potrebné skúmať existenciu podmienok konania, pričom jednou z nich je existencia exekučného titulu. Ak tento bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal právomoc, ide o akt, ktorý nemá atribúty exekučného titulu. Preto správne rozhodol súd prvého stupňa, keď podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

K odvolacej námietke oprávneného, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho

4OboE/9/2014

právnom postavení, zároveň nemal možnosť ovplyvniť prípravu obsahu napadnutého uznesenia, odvolací súd doplnil, že v štádiu exekučného konania súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), ale vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie predpokladov pre ďalší postup v exekučnom konaní, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil za neopodstatnenú námietku oprávneného spočívajúcu v tvrdení o existencii procesnej vady konania z dôvodu, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jeho neprítomnosti.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 05. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí žiadosti oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 76 - 77), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f/“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Prešove ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 61 - 68). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn.

4OboE/9/2014

4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaním napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo

o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p..

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“), sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykoná na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. I keď exekučný súd v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/, rozhodol tak uznesením dňa 25. 05. 2012, a teda ešte pred účinnosťou vyššie označenej novely EP. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolací súd ďalej dodáva, že súdy oprávnenému neodňali možnosť konať pred súdom ani tým, že mu neumožnili viesť kontradiktórne konanie, keďže vzhľadom na predložené listinné dôkazy postačuje, ak sú rozhodujúce skutočnosti osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú

(R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Pokiaľ ide o doplnenie dovolania o právnu argumentáciu uskutočnenú oprávneným v jeho písomnom podaní zo dňa 16. 07. 2013, označenom ako „Doplnenie dovolania o právnu argumentáciu – porušenie práva EÚ a interpretácie práva EÚ Súdny dvorom EÚ“, dovolací súd naň neprihliadol vzhľadom na skutočnosť, že doplnenie dovolania bolo vykonané po lehote na podanie dovolania (resp. jeho doplnenie). Uznesenie odvolacieho súdu č. k. 13CoE/79/2012-55 zo dňa 26. 02. 2013 nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 05. 2013, kým doplnenie dovolania bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 02. 10. 2013, a teda po uplynutí lehoty jedného mesiaca v zmysle § 240 ods. 1 veta prvá O. s. p..

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnej (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnej náhradu trov týchto konaní nepriзнаl, pretože jej v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. decembra 2014

JUDr. Gabriela Mederová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.